

РЕШЕНИЕ

№ 1774

гр. София, 15.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 08.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **11147** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. М. Х. против решение от 29.09.2012 г., постановено по НАХД № 3046/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 16 с-в. Със същото е изменено НП № 50769/13.07.2010 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Б. М. Х. на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП като е отменил наказателното постановление в частта му, в която Б. М. Х. е лишен от правото да управлява МПС за срок от 2 месеца и е потвърдил наказателното постановление в частта на наложената глоба в размер на 200 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона, със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище по жалбата.

СГП дава заключение за основателност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 29.09.2012 г., постановено по НАХД № 3046/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 16 с-в е изменено НП № 50769/13.07.2010 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Б. М. Х. на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв. за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП като е отменил наказателното постановление в частта му, в която Б. М. Х. е лишен от правото да управлява МПС за срок от 2 месеца и е потвърдил наказателното постановление в частта на наложената глоба в размер на 200 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 16.06.2010 г. в [населено място] М. Х. управлявал лек автомобил марка „Тойота К.” с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като автомобилът се движел самостоятелно в лявата лента на пътното платно. Срещу № 30 скоростта на движение на автомобила била засечена с техническо средство радар TR-4 № 194, фиксиращ скорост, дата и час на движение на автомобила. Техническото средство отчело скорост на движение на автомобила 92 км/ч. за извършеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел за доказано, че Б. М. Х. е нарушил чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактическата обстановка правилно е възприета от първоинстанционния съд, като от събраните по делото доказателства се установява, че на 16.06.2010 г. в [населено място] М. Х. управлявал лек автомобил марка „Тойота К.” с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като автомобилът се движел самостоятелно в лявата лента на пътното платно. Срещу № 30 скоростта на движение на автомобила била засечена с техническо средство радар TR-4 № 194, фиксиращ скорост, дата и час на движение на автомобила. Техническото средство отчело скорост на движение на автомобила 92 км/ч. Управляваният от Б. М. Х. лек автомобил бил спрян за проверка и на лицето били показани отчетените от радара скорост, дата и час. Член 21, ал. 1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение не може да превишава 50 км/ч. В процесния случай е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. При съставянето на акта и наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на последното. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. От събраните по делото доказателства се

установява и извършването на нарушението. Скоростта е установена с техническо средство – радар, фиксиращ скоростта, датата и точния час на движение. Отчетените данни са показани на водача, който не е възразил по точността им при съставянето на АУАН № 50769/16.06.2010 г. съгласно чл. 42, т. 8 от ЗАНН или в 3-дневния срок след това съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Дори в АУАН Б. М. Х. е посочил причината, поради която е превишил скоростта на движение на управлявания от него автомобил. От събраните по делото доказателства се установява също така, че техническото средство – радар TR-4 № 194 е преминало необходимите проверки на 19.02.2011 г. и последващата проверка е със срок на валидност 12 месеца. Нито в производството пред СРС, нито пред касационната инстанция касаторът е доказал твърдението си, че отчетената превишена скорост не е на управлявания от него автомобил. Както АУАН, така и НП съдържат изискуемата се индивидуализация на нарушението от фактическа страна - посочена е дата и мястото на неговото извършване, и обстоятелствата, при което е извършено. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че ограничението на скоростта било 70 км/ч. От събраните по делото доказателства се установява, че водачът е управлявал лек автомобил в населено място, като съобразно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП скоростта на движение в населено място не може да надвишава 50 км/ч. Следва също така да се посочи, че административно наказателната отговорност на Б. М. Х. е била ангажирана за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Административно наказателната отговорност на лицето не е била ангажирана на основание чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, поради и което настоящата съдебна инстанция не дължи произнасяне по предпоставките за приложимостта на посочения текст.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.09.2012 г., постановено по НАХД № 3046/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 16 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

